

улиците миришеше на печени гжски: тази вечер хората посрещаха Нова година — ето за това мислеше то.

Най-после то седна в жгжла зад изпжжналата част на една кжща, сви се и седна, като подгжна краката си — малко поне да ги стопли. Но не, стана още по-студено, а дома то не смееше да се вжрне: то не беше продало нито една кутийка, не беше спечелило нито един грош — баща му ще го пребие. Пжк и не е по-топло у тех дома! Само покривжт на кжщата им беше здрав, а иначе ветжржт от всежде духаше, макар всички пукнатини и дупки да беха старателно запжлнени сжс слама и парцали. Ржчиките му сжвсем се вджрвиха. Ах! една мжничка кибритка и те биха се постоплили! Но то не смееше да вземе от пакета нито дори една клечка, да я драсне на стената и да посгрее пржстчетата си! Най-после то измжжна една. Цржк! Как тя запржща и пламеней! Пламжчето е така топло и светло! И кога момиченцето го загради с шепичката си от ветжра, нему се стори, че пред него гори свещица. Чудна беше тази свещица! Стори му се, че то се грее пред голема железна печка с блескави от мед крачка и врачка. Колко хубаво гори в нея огжнят, как топло стана на момиченцето! Още малко, и то ще опита да нагрее и крачетата си, но . . . огжнят изгасна. Печката изчезна, в ржцете на момиченцето остана само обгорелия край на кибритката.

Ето, то драсна друга Кибритката се вжзпламени, пламжжт ѝ падна вжрху стената, и тя стана прозрачна като муселин. Момиченцето виде цела стая, виде послана с белоснежна покривка и украсена с фарфор маса, а вжрху нея печена гжска с ябжлки и черни сливи. Каква сладка миризма идеше от нея! Най-хубаво от всичко беше това, че гжската скокна от масата и както беше с вилица и нож в гжрба, така се и насочи право срещу момиченцето. Тук кибритката обаче изгасна, и пред момиченцето пак се изпречи дебела, студена стена.

То запали още една кибритка. И се намери до една прекрасна елха (Коледно джрво), много по-голема и по-накичена от тази, която то беше видело на Бждни вечер в дома на един богат тжрговец. По елхата светеха хиляди огжнчета, а между зеленината на вейките момиченцето виждаше пжстри картинки, каквито то бе срещало по витрините на големите магазини. Момиченцето протегна и двете си ржчици кжм елхата, но кибритката изгасна; огжнчетата почнаха да се дигат повисоко и по-високо и се превжрнаха в ясни звездички; изведнаж една от тях се тжркули по небето. Тя остави след себе си джлга огнена следа.

— Ето, некой умира! — каза момиченцето.

Неговата покойна баба, единственото в света същество, което го обичаше, беше му казала: „Пада ли звездичка — знай, некая човешка душа отива при Бога“.